

holder sig saaledes, mener jeg udelukkende, det skyldes, at det har været en særlig udmærket Mand, der har været Fiskerinspektør og som saadan Formand for dette Nævn. Thi det kan ikke nægtes, at ved den Ordning, der blev truffet den Gang, blev Aalegaardsejerne stillet ganske blot med Hensyn til Ret overfor, hvad Overnævnet bestemte. Der staar i denne § 6, at den til Fiskeri med Aalegaarde berettigede maa, saa vidt hans Ret til Kysten strækker sig, anbringe saa mange Aalegaarde, som han finder tjenligt, og føre dem saa langt ud i Søen, som Nævnet tillader. Det vil faktisk sige, sammenholdt med Bestemmelsen om, at den af Overnævnet trufne Afgørelse ikke kan indbringes for Domstolene, at Overnævnet ganske vilkaarlig kan sætte denne Grænse, og dermed vil i Virkeligheden være sagt, at vedkommende ingen Ret har. Jeg mente, som sagt, at det var en meget uheldig Bestemmelse, man indførte i 1907, og det mener jeg fremdeles. Jeg kan ikke billige det, der skete den Gang. Jeg gør mig ingen Illusioner om, at jeg kan faa rettet denne Paragraf; aldeles ikke, men jeg maa desuagtet fremdeles hævde, at det var et uheldigt Spor, Lovgivningsmagten kom ind paa i 1907 paa dette Omraade. Jeg skal i den Forbindelse yderligere nævne, at det Udvalg, som har haft Lovforslaget til Overvejelse nu, hævdede nok i Betænkningen, at det var Meningen, at man har villet gaa udenom denne Paragraf og lade den staa saa godt som urørt; men jeg maa dog sige, at dette er ikke blevet holdt. Maaske de Herrer, som har indført Ændringerne, ikke har det Blik for Sagen, som jeg nu een Gang har — det maa de jo ikke have —, men jeg maa sige, at jeg ikke heller kan billige, hvad der her er sket med Hensyn til den Paragraf. Der siges nok, at den skulde staa urørt, men der er alligevel indført en Ændring i 9de Stykke, en Ændring, som efter mit Skøn er af meget alvorlig Karakter, idet der om dette meget indviklede Forhold med Hensyn til Aalegaardene ikke blot siges her som i Loven af 1907, at Tvistigheder derom skal afgøres af Aalegaardsnævnet, men at ogsaa andre Spørgsmaal vedrørende Aalegaardsretten skal kunne afgøres af Aalegaardsnævnene. Der staar nemlig indskudt den Ændring, at Aalegaardsnævnet skal kunne afgøre „andre Spørgsmaal anrørende Udøvelsen af den Aalegaardsejer efter foranstaaende Bestemmelser tilkommende Ret“; — men under det kan jo i Grunden alt komme ind, og det gør Forholdet yderligere uheldigt for Stadeejerne. Nu har jeg jo nok lagt Mærke til, at den

højtærede Minister — saaledes har jeg i alt Fald forstaaet det — har indvilliget i eller tilbudt, hvad man vil kalde det, at der skal nedsættes en særlig Kommission til at tage dette store Spørgsmaal under Overvejelse. Ja, for saa vidt disse Krav, der fremdeles lyder fra Fiskernes Side, skal efterkommes, er det sikkert rigtigt. Der kan være meget forskelligt Skøn om, hvorvidt her er Tale om en Ejendomsret, men under alle Omstændigheder maa jeg fastholde, at der er Tale om en Ejendomsret; det er noget, som jeg for mit personlige Vedkommende ikke vil opgive. Dermed er naturligvis ikke sagt, at man ikke kan gaa med til en Afløsning med fuld Erstatning i Henhold til Grundlovens § 82; og for saa vidt som det er det, der er tænkt paa som Grundlag for en slig Kommissions Arbejde med Hensyn til dette Forhold, kan jeg ogsaa billige det. Jeg vil yderligere sige, at efter mit Skøn er det sikkert ganske nødvendigt, at Sagen gaar i Udvalg, og der vil saa det rette Sted være til at fremsætte Ændringsforslag, hvad jeg agter at gøre med Hensyn til denne Paragraf. Det vil saa vise sig, hvorledes Stillingen er i dette høje Ting, om den i nogen Maade er i Lighed med, hvad den var ved Afstemningen i 1907. Jeg vil ikke lægge Skjul paa, at jeg ikke er Talsmand for alle indenfor det konservative Parti. Allerede i 1907 var der forskellige Meninger om dette store Spørgsmaal, og det er der endnu; men jeg gaar ud fra, at dog en Del endnu ser paa det som jeg, og under alle Omstændigheder vil jeg for mit eget personlige Vedkommende stille Ændringsforslag.

I Folketinget blev der jo foreslaaet mange Ændringer, uagtet Lovforslaget var vedtaget enstemmig af Kommissionen med Undtagelse af de Punkter, jeg her har nævnt, nemlig § 6 samt Spørgsmaalet om Valgretsaldere for Fiskere og den ny § 23, indeholdende Bestemmelser om Spildevand, hvilken Paragraf er kommet ind under Udvalgsarbejdet. Jeg og et andet Æret Medlem af Kommissionen tog Forbehold paa dette Punkt, idet vi mente, at der burde finde særlig Lovgivning Sted paa dette Omraade. Jeg maa sige, at flere af de foretagne Ændringer undrer mig. Det viser sig altsaa, at det er meget vanskeligt ogsaa i al Almindelighed at blive enig om dette Spørgsmaal, og ganske særlig vanskeligt er det naturligvis at blive enig om de Rettigheder, som omhandles i § 6. Som jeg begyndte med at sige, er vi fra vor Side nu som tidligere villige til at arbejde med paa at gøre Fiskerilovforslagene saa gode som muligt, idet vi tager alle de Hensyn, vi mener, der kan